

nap nap után

david levithan

Mindennap másik testben ébred.
Mindennap másvalaki életét éli.
Mégis mindennap ugyanazt a lányt szereti.

Dream
válogatás

„A” sohasem tudja előre, hogy másnap hol fog ébredni, és kinek a személyiségét fogja felvenni. Már rég beletörődött ebbe, sőt kialakította saját életstratégiáját is: Ne kötődj senkihez! Maradj észrevétlen! Ne avatkozz bele semmibe! Minden megy is a maga útján rendesen, mígnem egy reggel „A” Justin testében ébred, és találkozik a fiú barátnőjével, Rhiannonnal. Attól a pillanattól fogva „A” jól bevált szabályai értelmüket veszítik, mert főhősünk nap nap után a lánnyal akar lenni.

David Levithan az írói képzelet új távlatait nyitja meg. A szerző feltárja az olvasó előtt egy magával ragadó történetben „A” életének és szerelmének bonyolultságát, melyből kiderül, vajon Rhiannon képes lesz-e igazán szeretni a mindennap valaki más testében formát öltő „A”-t.

„Mindig zavarba jövök, ha arra kérnek, írjak magamról, így hát megpróbálom röviden összefoglalni, és időnként még frissíteni is az önéletrajzomat. A száraz tények a következők:

1972-ben születtem, 1994-ben a Brown Egyetemen diplomáztam, első írásom 2003-ban jelent meg. Gyermekkorom és kamaszéveim boldogan teltek. Ekkor már verseket írtam, és felnőtt életemre sem lehet idáig panaszom.”

A könyv az Every Day sorozat első része.

Tudjon meg többet a regényről:

www.davidlevithan.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Minden egyes nap új lehetőség vagy átok?
A főhős sorsa mély szimpátiát vált ki az
olvasóból.”

Amazon

„A könyv döbbenetes és provokatív, a
szerelem időtlenségének regénye.”

Goodreads

„Elgondolkodtató olvasmány az életről, igaz
szerelemről és arról, hogy kik is vagyunk
valójában.”

Prettybooks

„A történet különleges képzelőerőről
tanúskodik.”

Kirkus Reviews

„Briliáns, gondolatébresztő és eredeti. Igazi
gyöngyszem a YA könyvek sorában. Nem
tudom eléggé dicsérni és ajánlani!”

BookBrowse

*Dream
válogatás*

david levithan

nap nap után

— részlet —

5995. nap

Felébredtem, és az előző nap járt az eszemben. Öröm volt rá emlékezni, és fájdalmas volt tudomásul venni, hogy vége.

Már nem voltam ott. Nem voltam sem Justin ágyában, sem pedig a testében.

Ma Leslie Wong vagyok. Jól elaludtam, és egy női hang épp ordít velem.

– Ébresztő! – rázza az új testem. – Húsz perced van rá, hogy elkészülj, aztán Owen elindul!

– Rendben, anya – nyögtem.

– Anya?! Ha anyád itt lenne, nem is tudom, mit mondana!

Gyorsan belenéztem Leslie memóriájába. Ja igen, ő a nagymama. A csaj anyja már elment dolgozni.

Ahogy a zuhany alatt álltam, és próbáltam nem elfelejteni, hogy most aztán igyekeznem kell, hirtelen eszembe jutott Rhiannon. Biztos voltam benne, hogy róla álmodtam az éjjel. Eltűnődtem, vajon az igazi Justin folytatta-e az álmodmat. Úgy ébredt-e fel, hogy csupa szépet és jót gondolt róla?

Vagy csak az én emlékeimben él így tovább?

– Gyerünk már, Leslie!

Előjöttem a zuhany alól, megszárítkoztam, majd gyorsan felöltöztem. Hamar rájöttem, hogy Leslie nem kifejezetten népszerű a társai körében. Néhány fényképet láttam csak, amelyeken pár egykedvű haver társaságában pózol, a ruhái pedig inkább illenek egy tizenhárom éves lány ruhatárába, mint egy tizenhat évesébe.

A konyha felé veszem az irányt, a nagyí rám bámul.

– Nehogy itthon felejtSD a klarinétodat! – figyelmeztet.

– Nem fogom – mormoltam.

Az asztalnál ült egy srác, és ellenséges tekintettel méregetett. *Ez csak Leslie bátyja lehet*, gondoltam. És valóban, ő Owen, a végzőS nagyfiú. Aki elvisz majd a suliba.

Már régen hozzászóktam, hogy a legtöbb családnál szinte egyformán zajlanak a reggelek. Kikászálódok az ágyból, betámolygok a zuhany alá, reggelinél pedig csak odamorgok valamit a többieknek. Ha alszanak a szülők, lábujjhegyen ki-
osonok a házból. Bármilyen eltérés változatosságot jelent.

Ma reggel az jelentette a változatosságot, hogy amint beszálltunk az autóba, Owen már rá is gyűjtött egy jointra. Feltételezem, hogy nála ez a reggeli rutin része lehet, ugyanis Leslie egyáltalán nem lepődött meg rajta.

Owen az út elején nem szólt hozzám, úgyhogy inkább kibámultam az ablakon.

– Figyelj, nem vagyok kíváncsi a véleményedre, rendben? – jegyezte meg végül. Addigra elszívta a jointot, de nem vettem észre különösebb változást rajta.

Jobban szeretek egykeként ébredni reggelenként az új családban. Hosszú távon persze látom én, milyen előnyökkel jár, ha a testvérek meg tudják beszélni egymással a családi problémákat. Mivel nagyjából egykorúak, az emlékeik is hasonlóak, és szinte együtt öregszenek meg. Ezt megértem.

Rövid távon viszont akár pokollá is tehetik egymás életét. Eddigi, bátran kijelenthetjük, hogy meglehetősen szokatlan életemben a legtöbb szenvedést a testvérek okozták, még-hozzá az idősebb, erősebb testvérek. Eleinte naivan azt hittem, hogy a testvérek között magától értetődő szövetség, azonnali kötődés van. Néha sikerült is megtapasztalnom ezt egy-egy családi kirándulás alkalmával, illetve laza vásárnapokon, amikor az egyetlen szórakozást a családtagok zrikálása jelentette. A hétköznapiak azonban nem az együttműködésről, hanem a testvérharcról szólnak. Néha eltűnődöm rajta, vajon a srácok érzékelik-e, hogy a kishúg vagy az öcskös, akit aznap bitorlok, valahogy másképp viselkedik. Mivel annyi atrocitás ért már. Nyolcévesen a nővérem rábeszélte, hogy szökjünk meg együtt otthonról, majd magamra hagyott a pályaudvaron, ahol aztán óráig bolyongtam, mert féltem segítséget kérni, és a nővérem haragjától is féltem, amiért elrontottam a játékát. Ha fiúként ébredtem, és történetesen volt fiútestvérem, egész nap csépeztük, gyaláztuk egymást.

Minden vágyam egy olyan testvér, aki nem sok vizet zavar. Először Owen is annak látszott, a kocsiban viszont rácsáfolt a megérzésemre. Amikor azonban megérkeztünk a suliba, megint engem igazolt a viselkedésével. Tökéletesen beleolvadt a tömegbe, szinte láthatatlanná vált, engem pedig szó nélkül ott hagyott a sulis előtt, miután egy pillantással felmérte, hogy becsuktam-e a kocsis ajtaját.

– Mit nézel annyira? – kérdezte a hátam mögött egy hang, miközben a távolodó bátyám után bámultam.

Megfordultam, majd alapos kutatást végeztem Leslie memóriájában.

Carrie. Negyedik esztendő óta a legjobb barátnő.

– Csak a bátyámat.

– Miért? Ne is foglalkozz vele!

Fura, hogy én is pont ezt gondolom róla, de ha más szájából hallok, rögtön berzenkedni kezdek.

– Jaj, dehogy! – ellenkeztem.

– Szórakozol velem?

Tud valamit, amit én nem, gondoltam. Elhatároztam, hogy jobban odafigyelek arra, amit mondok.

Carrie inkább témát váltott.

– Mit csináltál tegnap este? – tudakolta.

Rhiannon jelent meg a lelki szemeim előtt. Megpróbáltam elfojtani feltörő emlékeimet, de nem volt egyszerű. Ha egyszer megtapasztaltad az örületet, nehéz elvonatkoztatni tőle.

– Nem sokat – vágtam rá, anélkül, hogy beleolvastam volna Leslie memóriájába. Ez a fajta válasz mindig hatásos, kérdéstől függetlenül. – És te?

– Nem kaptad meg az üzenetemet?

Motyogtam valamit arról, hogy a telefonom az utolsókat rúgja.

– Akkor már értem, miért nem kérdezel még rá! Képzeld, Corey visszajelölt, és majdnem egy órán át beszélgettünk!

– Nahát!

– Ugye? – Carrie elégedetten sóhajtott fel. – Végre valahára! Nem is értem, honnan tudta a neten használt nevemet. Te árultad el neki?

Megint vizsgálódnom kellett egy kicsit Leslie fejében. Ennél a kérdésnél nagy a lebukás veszélye. Ha nem is most rögtön, akkor később biztosan. Ha Leslie letagadja, hogy Corey tőle tudta meg, Carrie meg kideríti az igazságot, az akár a barátságuk végét is jelentheti. De az sem jobb, ha Leslie bevallja, hogy ő volt az. Carrie meg rájön, hogy mégsem.

Corey, vagyis a harmadikos Corey Handlemann Carrie kiszemeltje már vagy három hete. Leslie alig ismeri a srácot,

és úgy láttam, nem adta meg neki a barátnője nevét sem. Szóval, biztosra mehetek.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Nem én voltam.

– Nos, akkor igencsak megerőltette magát, hogy kitálálja – jegyezte meg Carrie. *Vagy csak egy pillantást vetett a Facebook profilodra*, tettem hozzá gondolatban.

Rögtön elszégyelltem magam, amiért ilyenek fordulnak meg a fejemben. Nehéz úgy barátkozni, ha nem érzek semmilyen kötődést, és kihasználom a kételyeimet. Pedig az igaz barátság arról szól, hogy nem húzunk hasznot egymás kétségeiből.

Carrie nagyon izgatott volt Corey miatt, így hát eljátszot-tam, hogy én meg miatta vagyok felfeszelve. Csak miután szétváltunk az osztályteremnél, utána támadt fel bennem a féltékenység, amiről korábban azt hittem, hogy kordában tudom tartani. Habár nem mantráztam folyton magamban, mégis előntött az irigység, amiért Carrie együtt lehet Corey-val, míg én soha többé nem láthatom Rhiannont.

Nevetséges, korholtam magam. *Nevetséges vagy*.

Ha valaki úgy kényszerül élni, ahogyan én, nem merülhet el a féltékenységben. Ha mégis megteszi, az érzés felőrli.

A harmadik óra zenekari próba volt. Azt mondtam a tárnak, hogy otthon felejtettem a klarinétomat, pedig csak a szekrényemben hagytam. Leslie erre kapott egy intőt, és tanulószobára kellett mennie, de nem bántam.

Fogalmam sincs, hogy kell klarinéton játszani.

Hamar szárnyra kapott a pletyka Carrie-ről és Corey-ről. Mindegyik barátunk erről beszélt, és a többségük örült is neki. Azt viszont nem tudtam volna megmondani, vajon annak örülnek-e, hogy összejött egy szép pár, vagy inkább annak, hogy Carrie végre abbahagyja az ömlengést.

Amikor megláttam Corey-t ebédidőben, egy kicsit sem lepett meg, milyen jelentéktelen a srác. Ha valakit szere-tünk, sokkal vonzóbbnak látjuk, mint amilyen valójában. De ez így van rendjén. Igazán szívderítő a gondolat, hogy érzelmeink ennyire képesek befolyásolni a pusztá tényeket.

Corey odaköszönt nekünk, de nem ült le közénk, holott szorítottunk neki helyet. Carrie-t nem rázta meg a dolog, örült, hogy Corey egyáltalán odajött, és így mindenki lát-hatta, hogy nem csak álmodta az egészet. Leslie-ről pedig bebizonyosodott, hogy nem béget együtt a nyájjal, vagyis a csóknál még nem jutott tovább. Vágyai netovábbja az ajkak találkozása.

Szerettem volna újból megszökni, és kihagyni a nap má-sik felét.

De Rhiannon nélkül nem lett volna az igazi.

Úgy éreztem, csak az időmet vesztegetem. De hát, min-dig ez van. Az életem egyszerűen nem áll össze.

Kivéve egyetlen délutánt, amikor minden kerek egész volt.

Tegnap egy másik világba léptem. És vissza akarok térni.

A hatodik óra elején, rögtön ebéd után, arra lettem figyel-mes, hogy a bátyámat szólítják az igazgatói irodába.

Először azt hittem, rosszul hallok. Aztán körülnéztem az osztályban, és láttam, hogy a többiek mind engem néznek, Carrie tekintetéből pedig még szánakozást is kiolvastam. Szóval mégis jól hallottam.

Nem éreztem riadalmat. Úgy gondoltam, ha igazán nagy baj lenne, mindkettőnket hívtak volna. Senki sem halt meg a családból. A házunk sem égett le. Ez csakis Owen ügye lehet, nem az enyém.

Carrie levelet küldött: **Mi történt?**

Ránéztem, és megvontam a vállam. Honnan tudjam?

Reménykedtem benne, hogy mindennek ellenére Owen hazavisz.

Kicsengettek. Fogtam a könyveimet, és elindultam angolórára. A *Beowulf*-ot vesszük, azzal meg nem lesz gond. Rengegetet tanultam már róla.

Tízlépésnyire lehettem az osztályteremtől, amikor valaki elkapta a karomat.

Megfordultam, és Owen állt előttem.

Vérző orral.

– Cssss – intett le. – Gyere velem!

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Maradj csendben, jó?

Riadtan tekintett körbe, mintha üldöznék. Úgy döntöttem, vele megyek. Még mindig jobb, mint a *Beowulf*.

Benyitottunk az egyik szertárba, és Owen maga után húzott.

– Te most viccelsz velem? – érdeklődtem szelíden.

– Leslie!

Oké, nem viccelődünk. Némán követtem, majd a vilanykapcsoló után nyúltam.

Owen nagyon izgatott volt. Egy percig meg sem tudott szólni.

– Mondd már el, mi történt! – sürgettem.

– Azt hiszem, bajban vagyok.

– Pfff. Hallottam, hogy behívattak az igazgatói irodába.

Miért nem vagy most ott?

– Ott voltam. Úgy értem, mielőtt behívattak. De aztán... elmentem.

– Te megléptél az igazgató szobájából?

– Igen. Vagyis az előszobájából. Kimentek ellenőrizni az öltözőszekrényemet. Biztos vagyok benne.

Vér csöpögött le a szeme fölötti vágásból.

– Ki vert meg? – kérdeztem Owent.

– Nem fontos. Te csak fogd be, és jól figyelj arra, amit mondok, rendben?

– Figyelek, de nem árulsz el semmit!

Nem hiszem, hogy Leslie feleselni szokott a bátyjával. Nem számít, amúgy sem figyel rám igazán.

– Haza fognak telefonálni, érted? Falaznod kell nekem. – Kezembe nyomta a slusszkulcsot. – Tanítás után menj haza, és nézd meg, mi a helyzet otthon. Majd hívlak.

Szerencsére tudtam autót vezetni, így nem számított, hogy Leslie-nek van-e jogosítványa.

Mivel nem vitatkoztam vele, Owen úgy gondolta, hallgatás beleegyezés.

– Kösz – nyögte ki végül.

– Most az igazgatói irodába mész? – kérdeztem.

Szó nélkül otthagzott.

Carrie mesélte el a sztorit a nap végén. Igaz volt-e? Nem különösebben számított. Ezt tárgyalta ki mindenki, így aztán nekem is tudnom kellett róla.

– A bátyád és Josh Wolf összeverekedtek kint az udvaron ebédidőben. Azt beszélük, a drog miatt történt, és a bátyád drogdíler. Mondjuk, azt én is hallottam, hogy szívja, de arról nem tudtam, hogy árulja is. A srácokat beteretlék az igazgatói irodába, de a bátyád egyszerűen lelépett. Hangozbeszélőn kellett keresni. De szerintem nem ment vissza.

– Kitől hallottad ezt az egészet? – kérdeztem, Carrie ugyanis teljesen fel volt spannolva.

– Hát Corey-től! Ő nem volt kint az udvaron, viszont a haverjai látták a bunyót, meg minden.

Most már leesett, maga a tény, hogy Corey-től származik az információ, az igazi szenzáció! Carrie nem annyira önző, hogy elvárná tőlem az elismerést, főleg nem a bátyám rovására. De a napnál is világosabb, mi itt a lényeg.

– Haza kell vinnem a kocsit – mondtam. Hetedik óra alatt ellenőriztem a pénztárcámat, és örömmel fedeztem fel benne Leslie jogosítványát.

– Akarod, hogy elkísérjelek? – kérdezte Carrie. – Nem szeretném, ha egyedül néznél szembe a családdoddal.

Majdnem kísértésbe estem. Aztán, bár nem volt szép dolog tőlem, de elképzeltem, ahogy később mindent kitalál Corey-nak, és inkább nemet mondtam.

– Minden rendben lesz – nyugtattam meg. – Ha máskor nem is, most biztos én leszek a jó gyerek a családban.

Carrie felnevetett, inkább biztatásból, mint jókedvében.

– Mondd meg Corey-nak, hogy üdvözlöm – szóltam utána vidáman, miközben bezártam a szekrényem.

Újból felnevetett. Ezúttal tiszta szívből.

– Hol van Owen?

Alighogy átléptem a konyhaajtó küszöbét, elkezdődött a faggatózás.

Leslie anyja, apja és nagymamája mind felsorakoztak, nekem pedig nem kellett beleolvasnom a lány gondolataiba, hogy kitaláljam, délután háromkor nem sűrűn szokott náluk összegyűlni a család.

– Fogalmam sincs róla – feleltem. Örültem, hogy Owen nem részletezte az incidenst, így valóban igazat állítottam.

– Mit értesz azon, hogy fogalmad sincs? – kérdezte apám. Úgy látszik, ő a fő inkvizítor a családban.

– Csak azt, hogy tényleg nem tudom. Owen átadta nekem a slusszkulcsot, de nem mondta el, hogy mi történt.

– És te hagyta, hogy csak úgy elmenjen?

– Nem láttam, hogy üldözte volna a rendőrség – feleltem. Aztán elgondolkodtam, talán tényleg üldözi.

A nagy felhorkant.

– Te mindig is falaztál Owennek – emelte fel a hangját apám. – De ennek vége. Most szépen elmondasz nekünk mindent.

Észre sem vette, mennyit segített nekem ezzel. Most legalább megtudtam, hogy Leslie a bátyja pártját fogja. Jól sejtettem.

– Akkor te többet tudsz, mint én – mondtam.

– Miért verekedett össze a bátyád Joshsal? – kérdezte anyám lefegyverző kedvességgel. – Hiszen olyan jó barátok!

Emlékeim között kutatva a tízéves Josh Wolf képe jelent meg előttem, amiből arra következtettem, hogy régen jó barátok lehettek. De már nem azok.

– Űlj le! – utasított apám, és a konyhaszékre mutatott.

Leültem.

– Szóval... hol van a bátyád?

– Esküszöm, hogy nem tudom.

– Igazat beszél – erősítette meg az állításomat anyám. – Tudom, mikor hazudik.

Kezdtém megérteni, miért menekül Owen a drogokhoz. Vajon Leslie is rákap hamarosan?

– Akkor hadd tegyem fel neked így a kérdést! – folytatta a vallatást apám. – A bátyád drogdíler?

Hm, jó kérdés. Bár a belső sugallatom szerint nem, mégis sok múlik azon, ami valójában történt köztük az udvaron Josh Wolffal.

Így inkább nem válaszoltam, csak magam elé meredtem.

– Josh Wolf szerint a kabátjában talált drogot Owentől vásárolta – tört ki apám. – Te mit gondolsz erről?

– Owennél is találtak drogot? – tudakoltam.

– Nem – válaszolta anyám.

– És az öltözőszekrényében? Azt is átkutatták?

Anyám a fejét rázta.

– Na és a szobájában? Ott találtak valamit?

Anyám arcára kiült a meglepetés.

– Tudom, hogy körülnéztetek a szobájában – mondtam.

– Nem találtunk semmit – felelte apám. – Még nem. És még az autóba is benézünk. Úgyhogy, légy szíves, add ide a kulcsokat...

Reménykedtem benne, hogy Owen elővigyázatosságból már eltüntette a nyomokat. Különben is, nem az én dolgom. Áadtam a kulcsokat.

Hihetetlen, de az én szobámat is átkutatták.

– Sajnálom – mondta anyám könnyes szemekkel, az előtérben állva. – Apád szerint Owen esetleg nálad rejthette el. A tudtod nélkül.

– Értem – feleltem, és szerettem volna mielőbb egyedül maradni. – Akkor most nekilátok összepakolni.

Elkéstem. Megszólalt a telefonom. Úgy tartottam, hogy ne lehessen látni a kijelzőn Owen nevét.

– Szia, Carrie – szóltam bele.

Remélhetőleg Owen veszi a lapot, és lehalkítja a hangját.

– Nagyon haragszanak? – suttozta.

Kis híján felnevettem. – Mégis mire számítottál?

– Ilyen nagy a baj?

– Felforgatták a szobáját, de nem találtak benne semmit. Most az autó van soron.

– Ne mondd el neki! – szólt rám anyám. – Azonnal tedd le a telefont!

– Bocs, de anyukám nem engedi, hogy beszéljek róla. Hol vagy? Hazaértél már? Visszahívhatlak?

– Nem tudom, mit tegyek.

– Igen, Owennek is haza kell jönnie előbb-utóbb.

– Figyelj... találkozunk fél óra múlva a játszótéren, rendben?

– Most mennem kell. Jó, rendben.

Letettem. Anyám még mindig engem nézett.

– Nem én vagyok a fekete bárány – emlékeztettem.

Szegény Leslie holnap reggel nekiláthat a rendrakásnak a szobájában – nem bajlódhatok vele, hogy minden egyes tárgynak felidézzem a helyét a lány emlékeiben. Most meg kell találnom a játszótérét, ahol Owen vár rám. Van egy a házunktól négy háztömbnyire, egy általános iskola mellett. Szerintem az lesz az.

Nem volt egyszerű kisurranni otthonról. Megvártam, míg mindhárman visszatérnek Owen szobájába, hogy újból átkutassák, majd kiosontam a hátsó ajtón. Tudtam, hogy a tilosban járok – ha észreveszik, hogy eltűntem otthonról, nagyon megüthetem a bokámat. Ha viszont Owennel együtt jövök haza, minden meg lesz bocsátva.

Tisztában voltam vele, hogy a jelen történéseire kellene koncentrálnom, de folyton eszembe jutott Rhiannon. Nála is véget ért már a tanítás. Talán éppen Justinnal lóg valahol? És vajon jól bánik vele a srác? Nem maradt legalább egy kis hatása annak, ami tegnap történt?

Reméltem, de igazából nem számíthattam rá.

Owent nem láttam sehol, ezért a hintákhoz mentem, és ott várakoztam egy darabig. Végül felbukkant a járdán, és oda-
jött hozzám.

– Mindig ezt a hintát választod – mondta, és leült a mel-
lettem levőre.

– Tényleg? – feleltem.

– Igen.

Elhallgattam, hátha van valami mondandója. De nem
volt.

– Owen – szólaltam meg végül. – Mi történt valójában?

Megrázta a fejét. Úgy tűnt, nem akar beszélni róla.

Abbahagytam a hintázást, lábamat a földre tettem.

– Ne legyél hülye, Owen! Öt másodpercet kapsz, hogy
elmondd, különben indulok haza, és egyedül maradsz a
problémáiddal!

Owen meglepetten nézett rám, de a körülmények talán
hihetővé teszik Leslie haragját.

– Mégis, mit szeretnél tudni? Josh Wolf szerzi nekem az
anyagot. Ma összebalhézunk rajta – szerinte tartozom neki,
szerintem meg nem. Elkezdett lökdösni, én meg visszalök-
tem. Erre rajtakaptak bennünket. Nála volt a drog, és azt
állította, hogy én adtam el neki. Idióta! Én megmondtam,
hogy Josh hazudik! Csakhogy ő a jó tanuló, ő jár fakultáci-
ókra, neki hisznek, nem nekem.

Owen egészen meggyőzte magát, hogy ez az igazság, én
viszont nem tudtam eldönteni.

– Na, ide figyelj – kezdtem bele –, haza kell jönnöd! Apa
darabokra szedte a szobádat, de nem találtak benne még
semmit. Az öltözőszekrényed is tiszta, szerintem a kocsiban
sem volt semmi, különben már hallottam volna róla. Pilla-
natnyilag minden rendben van.

– Egy szem drogot sem fognak találni, mert az utolsó
spanglit ma reggel szívtam el. Ezért kellett kérnem Joshtól.

– Joshtól, a régi barátodtól.
– Te meg miről beszélsz? Nyolcéves korunk óta nem barátokozunk.

Az volt az érzésem, hogy Owennek utoljára akkor volt amolyan igazi barátja.

– Induljunk – nógattam. – Ez még nem a világvége.
– Te könnyen beszélsz.

Nem számítottam rá, hogy apánk megüti Owent. De amint belépett a házba, nekiesett, és ütötte, ahol érte.

Azt hiszem, én voltam az egyetlen, aki ezen őszintén megdöbbszent.

– Mit csináltál? – üvöltötte apám. – Milyen marhaságot csináltál?

Anyámmal közbe akartunk lépni, a nagyfi viszont csak a partvonalról szemlélődött, és furcsamód elégedettnek látszott.

– Nem csináltam semmit! – tiltakozott Owen.

– Akkor miért szöktél meg? Miért csaptak ki? A semmiért nem tesznek ilyet!

– Nem fogják kicsapni, ha elmeséli a dolgokat az ő szemszögéből is – szoltam közbe mély meggyőződéssel.

– Ne avatkozz bele! – figyelmeztetett apám.

– Miért nem ülünk le, és beszéljük meg az egészet? – vetette fel anyám.

Apám még mindig tombolt dühében. Én visszavonulót fújtam, amiről feltételezem, hogy nem gyakran fordul elő Leslie-vel.

Ilyen helyzetekben szeretném újból átélni az ébredés utáni röpké pillanatokat, amikor még nem tudom, mi vár rám aznap.

Végül tényleg leültünk, ez alkalommal a dolgozószobában. Vagyis inkább Owen, anyánk, és én – Owennel a kana-

pén foglaltunk helyet, anyánk a szomszédos székre telepedett. Apánk fel-alá járkált a szobában, a nagyi pedig megint csak külső szemlélő maradt, az ajtónak támaszkodva.

– Drogdíler lett belőled! – ordította apám.

– Nem vagyok drogdíler – felelte Owen. – Először is, ha tényleg az lennék, rengeteg pénzem volna. Meg egy halom drog elrejtve, amit már megtaláltatok volna!

Ó, fogd már be, Owen!

– Josh Wolf a díler – szóltam meg. – Nem Owen.

– Akkor mit csinált a bátyád – drogot vett tőle?

Ennél a pontnál úgy gondoltam, jobb, ha én is befogom.

– Nem a drog miatt verekedtünk össze – bizonygatta Owen. – Azt csak később találták meg nála.

– Akkor mégis min tudtatok így összeverekedni? – kérdezte ámulva anyám, mintha legalábbis rendkívüli dolog lenne, ha két kamasz srác jól meggyepálja egymást.

– Egy lány miatt – felelte Owen. – Egy lány miatt bonyóztunk.

Azon morfondíroztam, vajon a bátyám ezt korábban találta ki, vagy csak most pattant ki a fejéből. Akárhogyan is, pillanatnyilag ez tűnt az egyetlen elfogadható magyarázatnak, ami ráadásul a szüleinket is úgy-ahogy, de megnyugtatta. Senki sem szeretné ugyanis, hogy a gyereke akár vegye, akár árulja a drogokat, meg verekedésbe keveredjen mellé. Na de haverral bonyózni egy lány miatt? Az mindjárt más! Főleg, ha jól sejtem, a bátyám eddig egyetlen csajról sem tett említést itthon.

Owen rögtön észrevette, hogy biztonságos terepre tévedt, ezért rátett még egy lapáttal. – Nem szabad megtudnia! Vannak lányok, akiknek tetszik, ha verekednek értük a srácok, de ő nem ilyen.

Anya egyetértően bólogatott.

– Hogy hívják? – érdeklődött apa.

– Muszáj ezt?

– Igen.

– Natasha. Natasha Lee.

Na tessék, hát nem kínai lányt csinált belőle!? Bámulatos.

– Ismered ezt a lányt? – szegezte nekem a kérdést apa.

– Igen – feleltem. – Nagyon helyes csaj. – Aztán Owen felé fordultam, és játékosan megfenyegettem az ujjammal.

– De ez a Rómeó itt egy szóval sem említette, hogy bele van zúgva. Bár, ha jobban belegondolok, ez sok mindent megmagyaráz. Owen az utóbbi időben elég furcsán viselkedett.

Anya erre megint csak bólogatott.

– Így igaz.

A szemeim véreerek, akartam mondani. Rengeteg Cheetost eszem. Bámulok a levegőbe. Még több Cheetost tolok az arcomba. Biztos szerelmes vagyok. Mégis mi egyéb?

És lám, néhány perccel ezelőtt még le akarták harapni a bátyám fejét, most pedig azon fáradozott mindenki, hogyan magyarázzák ki a viselkedését, elsősorban a szökését. Owen érdekében nagyon remélem, hogy Natasha Lee valóban létezik, és a sulinkba jár, akár bele van zúgva, akár nem. A neve nem mondott semmit, és hiába is kutattam, nem volt róla emlékem.

Apám egész megenyhült, amint felcsillant a fiacskája előtt a menekülés lehetősége. Ennek örömére jól meg is büntette Owent: vacsora előtt ki kellett takarítania a szobáját.

Nem tudtam elképzelni, hogy nekem is ilyen bánásmódban lett volna részem, ha megtépjük egymást a barátnőmmel egy srác miatt. De ez más lapra tartozik.

Követtem Owent a szobájába. Amikor már biztonságban voltunk, csukott ajtó mögött, szülők nélkül, így szóltam:

– Nahát, te aztán remekeltél!

Méla undorral tekintett rám. – Nem tudom, miről beszélsz. Húzzál kifelé a szobámból!

Tessék, ezért szeretek én egykeként ébredni!

Az az érzésem támadt, hogy Leslie hagyta volna a fé-
nébe az egészséget. Nekem is így kéne tennem. Felállítottam
magamnak egy szabályt: ne bolygasd meg az életét sen-
kinek arra az egy napra. Próbáld meg ugyanúgy élni az
életét.

De most nagyon berágtam. Így aztán úgy gondoltam,
kissé eltérek a szabálytól. Furcsamód, Rhiannon hatására is
tettem. Még ha fogalma sincs arról, kicsoda Owen és Leslie.
Vagy én ki vagyok.

– Na, idefigyelj, te hazudós majom! Fogd magad vissza,
oké? Egyrészt, mert falaztam neked, másrészt meg jelenleg
én vagyok az egyetlen a világon, aki rendes hozzád. Elég
világosan beszéltem?

Owen összerezsent, és bűnbánó képpel motyogott vala-
mit maga elé.

– Jól van – nyugtáztam, és kifelé menet levertem egy-két
dolgot a polcairól. – Most pedig kellemes takarítást!

Vacsora közben egy szót sem szoltunk egymáshoz.

Azt hiszem, ez elég gyakran előfordul nálunk.

Megvártam, míg mindenki aludni tér, aztán a számítógép-
hez ültem. Bepötyögtem Justin e-mail címét és jelszavát,
majd bejelentkeztem a nevével.

Már várt egy levél Rhiannontól, 22:11-kor küldte.

J –

Nem értek semmit. Talán valami rosszat tettem?

Tegnap még minden olyan tökéletes volt, ma pedig
megint szörnyen bántál velem. Ha valamit elszúrtam,
kérelek, mondd meg, és helyrehozom. Szeretném, ha

megint összetartoznánk, és mosolyogva búcsúznánk egymástól a nap végén. Nem úgy, mint ma.

Igaz szerelemmel,

r

Hátrahanyatlottam a székből. Azon nyomban válaszolni akartam neki, megnyugtatni, hogy minden rendben lesz – de nem tehettem. *Te már nem Justin vagy*, emlékeztettem magam. *És nem vagy Rhiannonnal.*

Aztán arra gondoltam: *Mit tettem?*

Hallottam, ahogy Owen motoszkál a szobájában. Elrejtí a bizonyítékokat? Vagy túlságosan fel van zaklatva, és nem tud aludni?

Kíváncsi voltam, vajon holnap sikerrel jár-e?

De nem volt rá esélyem, hogy megtudjam.

Vissza akartam térni Rhiannonhoz és a tegnapi naphoz.

